

Homília na púti za nové kňazské povolania Mariánska hora v Levoči, 4.10. 2026

Bratia a sestry, drahí bohoslovci, milí mladí priatelia, drahí pútnici, dnes sme sem na Mariánsku horu neprišli iba autom či autobusom. Mnohí sme vyšli ráno od kňazského seminára v Spišskej Kapitule a niekoľko hodín sme kráčali pešo. Kráčali s nami aj naši bohoslovci. A myslím si, že práve cesta, ktorú máme dnes v nohách, nám môže pomôcť porozumieť tomu, za čo sme sem prišli prosiť. Putujeme za nové kňazské povolania. Povolanie totiž veľmi často neprichádza ako hotová odpoveď, ktorú človek dostane v jednej chvíli. Je skôr cestou. Boh človeka osloví, niečo vloží do jeho srdca a potom ho pozýva, aby s ním vykročil. Neodhalí mu hneď každý kilometer cesty. Povie mu podobne ako patriarchovi Abrahámovi: Odíď zo svojej krajiny. Podobne ako apoštolovi Petrovi: Pod' za mnou. A podobne ako Božej Matke: Neboj sa, Mária. Preto je krásne, že dnes o povolaniach nielen hovoríme a modlíme sa za ne, ale putujeme. Krok za krokom. Pretože takto Boh často vedie aj človeka, ktorého volá.

V dnešnom evanjeliu Pán Ježiš rozpráva o vinici. Jeho poslucháči pri prvých slovách veľmi dobre vedia, na čo naráža. Hospodár vysadil vinicu, ohradil ju, vykopal v nej lis a postavil vežu. Ježiš tu používa obraz, ktorý poznáme už z proroka Izaiáša. Boh pripravil vinicu a zveril ju ľuďom. Všimnime si však jednu maličkosť, ktorá je pre pochopenie celého podobenstva rozhodujúca: vinohradníci vinicu nevysadili. Dostali ju. Niektorí iní pripravili pôdu, vysadili vinič a postavili ohradu. Oni vstúpili do niečoho, čo tu bolo skôr ako oni. Vinica im bola zverená. **Toto je prvé slovo, ktoré by som si dnes chcel spolu s vami odniesť: zvlášť vy, milí bohoslovci, slovo: zverené.** Aj náš život je nám zverený. Nikto z nás si ho nedal sám. Nevymysleli sme si svoje schopnosti, ani množstvo ľudí, ktorých nám Boh vložil do cesty. A rovnako je to s povolaním. Niekedy sa mladého človeka pýtame: „Čo chceš robiť so svojím životom?“ Je to oprávnená otázka. Kresťan však môže položiť ešte hlbšiu: „Pane, čo chceš, aby som urobil so životom, ktorý si mi zveril?“ To je začiatok rozlišovania povolania. Nie najprv: Kde budem najúspešnejší? Kde budem mať najväčšie pohodlie? Ale: Pane, tento život som dostal od teba. Na čo si mi ho dal?

Drahí bohoslovci, ktorí ste dnes putovali spolu s nami, táto otázka sa nekončí vstupom do seminára. Možno práve naopak. V seminári sa má stávať ešte pravdivejšou. Nestačí raz povedať: „Chcem byť kňazom.“ Každý deň sa treba nanovo pýtať: „Pane, chceš to ty? A ak áno, akého kňaza zo mňa chceš mať?“ Seminár nie je továreň na kňazov a povolanie nie je kariérny plán. **Seminár je miesto rozlišovania, modlitby, dozrievania a niekedy aj zápasu.** Preto vám chcem povedať: nebojte sa poctivých otázok. Nebojte sa ani chvíľ, keď cesta nie je úplne jasná. Boh od vás nechce, aby ste už dnes poznali odpoveď na všetko. Chce predovšetkým srdce, ktoré je ochotné povedať: „Pane, som tu. Ukazuj mi ďalší krok.“

V podobenstve však prichádza čas, keď hospodár posielal svojich sluhov, aby prevzali úrodu. Matúš tu používa výraz ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν – ho kairos tōn karpōn, čas ovocia. Slovo *kairos* neznamená iba čas, ktorý plynie na hodinkách či v kalendári. Je to rozhodujúci čas, príležitosť, chvíľa, ktorá dozrela. **Druhým dôležitým slovom je – ovocie. Boh zveruje vinicu preto, aby prinášala ovocie.** Nie preto, že by potreboval náš výkon, ale preto, že každý jeho dar v sebe nesie pozvanie k plnosti. Boh nám nedáva život preto, aby sme ho iba nejako prežili. Túži, aby priniesol ovocie. Preto by som dnes mladému človeku, ktorý premýšľa nad svojím životom, nepoložil iba otázku: „Chceš byť kňazom?“ **Dôležitejšia otázka znie: „Aké ovocie chce Boh priniesť cez tvoj život?“** Možno ťa volá do manželstva a chce cez teba darovať život a vieru rodine. Možno ťa volá k zasvätenému životu. Možno ťa volá ku kňazstvu. Povolanie nie je predovšetkým odpoveďou na otázku: „Čím budem?“ **Je odpoveďou na otázku: „Komu sa môj život stane darom?“**

Potom prichádza v podobenstve chvíľa, ktorá ma zakaždým zasiahne. Hospodár posielal jedného sluha, potom ďalších. Vinohradníci ich bijú, zabíjajú, kameňujú. Človek by očakával, že majiteľ povie: Dost'. Ale Ježiš pokračuje: „Napokon k nim poslal svojho syna.“ Tu sa podobenstvo otvára do celej hĺbky dejín spásy. Boh posielal prorokov, znova a znova hovoril k svojmu ľudu a napokon nám neposlal iba ďalšie posolstvo. Dal nám svojho Syna. Tu je potrebné povedať niečo veľmi dôležité aj o povolaní. Kresťanské povolanie nezačína tým, čo máme urobiť my pre Boha. **Začína tým, čo Boh urobil pre nás.** Najprv nám dal Syna. Najprv nás Kristus miloval. Najprv za nás zomrel a vstal z mŕtvych. Kňazské povolanie preto nemožno pochopiť iba ako ochotu niečo obetovať. Ak by mladý človek videl iba to, čoho sa musí vzdať, veľmi rýchlo by sa zlakol. Povolanie začína skúsenosťou: Kristus ma miluje. Kristus ma pozná. Kristus ma volá. A preto mu môžem zveriť svoj život. Peter nezanechal siete kvôli nejakej myšlienke. Zanechal ich kvôli Ježišovi. Apoštoli nešli za programom. Išli za osobou.

Možno je v tejto chvíli medzi nami dnes mladý muž, ktorému sa otázka kňazstva už niekedy objavila v srdci. Možno ju rýchlo zahnal. Možno si povedal: To nie je pre mňa. Nevie, či by som to zvládol. Chcem ti dnes povedať: **Boh nevolá človeka preto, že je už hotový. Volá ho, aby ho mohol formovať.** Ani Peter nebol hotový apoštol pri Galilejskom jazere. Mal pred sebou dlhú cestu, svoje nadšenie i pády, svoju odvahu i zapretie. Ale Ježiš ho neopustil. Povolanie nestojí na tom, že ja som dostatočne silný. Stojí na tom, že ten, ktorý ma volá, je verný. Ak sa teda táto otázka v tvojom srdci vracia, urob prvý poctivý krok. Začni sa modliť. Porozprávaj sa s kňazom. Príd' sa pozrieť do seminára. A predovšetkým povedz Ježišovi: „Ak ma voláš, daj mi odvahu počuť ťa.“

Dnešná modlitba za povolania netýka iba toho, koľko budeme mať kňazov. Prosíme aj o to, akých kňazov budeme mať. Nepotrebuje iba zaplniť prázdne miesta. Prosíme o mužov, ktorí budú patriť Kristovi. O kňazov modlitby, Božieho slova a Eucharistie. O kňazov, ktorí nebudú považovať ľudí za svoj majetok, ale za svojich bratov a sestry na

spoločnej púti za Kristom. Prosíme o kňazov, ktorí nebudú ukazovať na seba, ale na Krista.

Práve preto sme dnes prišli sem, na Mariánsku horu. K Márii. Aj jej život bol vinicou, ktorú Boh naplnil svojím darom. Keď k nej prišiel anjel, nedostala do ruky podrobný plán na nasledujúcich tridsať rokov. Dostala Božie slovo a pozvanie dôverovať. Pýtala sa: „Ako sa to stane?“ To nebola otázka neviery. Bola to otázka človeka, ktorý chce rozumieť tomu, k čomu ho Boh pozýva. A potom povedala: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ Možno je to jedna z najkrajších modlitieb za povolanie. Nie: Pane, ukáž mi najprv všetko a potom sa rozhodnem. Ale: Pane, nepoznám celú cestu, ale poznám teba. A preto ti môžem dôverovať.

Drahí rodičia, starí rodičia, členovia našich farností, prosím vás: vytvárajme prostredie, v ktorom sa mladý človek nebude báť povedať, že uvažuje o kňazstve alebo zasvätenom živote. Nech naše rodiny nie sú miestami, kde sa za kňazov iba modlíme, ale keď Boh zavolá niekoho z našej rodiny, zľakneme sa, že nám ho berie. Boh nám deti neberie. On ich volá, aby sa ich život stal darom. A ak niekoho volá do manželstva, nech je jeho život darom tam. Ak do zasväteného života, nech je darom tam. Ak ku kňazstvu, nech sa stane darom pre Boží ľud. Podstatné je, aby sme sa všetci učili pýtať nie iba: „Čo chcem ja?“, ale: „Pane, kde chceš, aby môj život priniesol ovocie?“ To bola otázka, ktorá môjho patróna, ktorého si dnes pripomíname svätého Františka z Assisi: Pane, čo chceš, aby som robil?

Daj nám kňazom, aby sme nikdy nezabudli, že vinica nie je naša. A daj celej našej diecéze nové povolania – nie preto, aby sme mali lepšie štatistiky, ale preto, aby mal tvoj ľud pastierov, ktorí ho budú viesť ku Kristovi.

Panna Mária Levočská, Matka povolaní, vypros nám všetkým srdce, ktoré sa každý deň sa dokáže spýtať: „Pane, čo chceš, aby si prostredníctvom môjho života daroval druhým?“ Amen.